

[Bente Nielsen]

boligsikring til lejerne, jf. Berlingske Tidende den 17. maj 1987.

Da staten refunderer 40 pct. af kommunens udgifter til boligsikring, må det sikres, at udbetalingerne er rigtige. Det er ikke rimeligt, at staten skal betale, fordi en kommune ikke har styr på sin administration.

Foreløbigt svar (27/5 87):

Boligministeren (Thor Pedersen):

Som udgangspunkt er det den enkelte boligtager, der retter henvendelse til en kommunes boligstøttekontor for at få boligstøtte som følge af en forbedringslejerforhøjelse.

Når en kommune – som i det foreliggende tilfælde – får henvendelser fra mange boligtagere i samme bebyggelse og der eventuelt viser sig problemer med at få klarlagt, hvorfor lejen er forhøjet, er det sædvanligt, at kommunen retter henvendelse til udlejeren (boligselskabet) og anmoder om en redegørelse for lejerforhøjelsens beregning og årsag.

I den foreliggende sag rettede Københavns Kommunes socialforvaltning henvendelse til KAB, da der opstod uklarhed om, hvor store dele af lejerforhøjelserne der kunne betragtes som relateret til forbedringer og dermed udløse den særlige forbedringsboligstøtte (boligstøttelovens § 25).

Jeg har anmodet Boligstyrelsen om at indhente en redegørelse fra Københavns Kommune, herunder en redegørelse for, hvorledes gentagelser kan undgås.

Når redegørelsen foreligger, vil jeg vende tilbage med en endelig besvarelse.

Spm. nr. S 1204

Til *socialministeren* (19/5 87) af:

Lenger (SF):

»Vil ministeren oplyse, om en kommune kan nægte at behandle en tilflytters ansøgning om en hjælperordning efter bistandslovens § 48, stk. 3, med den begrundelse, at tilflytterens tidligere bopælskommune ikke har erklæret sig indforstået med at refundere udgifterne til ordningen?«

Begrundelse

Der findes en række kommuner, som nægter at behandle ansøgninger om en hjælperordning efter bistandslovens § 48, stk. 3, med

den begrundelse, at betalingsforholdet er uafklaret, eller at ansøgeren ikke har medbragt en refusionserklæring fra sin tidligere kommune.

Sådanne begrundelser hindrer, at personer med handicap kan flytte frit, idet de naturligvis afholder sig fra at flytte til kommuner, som har bebudet en sådan praksis.

Efter min mening må det være sådan, at ansøgningen indgives til bopælskommunen, og at den skal behandles helt normalt, uanset om betalingsforholdet er afklaret eller ej. Dette må bopælskommunen så afklare sammen med fraflytningskommunen, men det kan under ingen omstændigheder være eller gøres til ansøgerens problem.

Jeg vil derfor gerne høre ministerens udlægning af teksten.

Såfremt ministeren er enig i mine betragtninger, vil jeg desuden gerne bede ministeren om – supplerende – at oplyse, hvornår ansøgning kan indgives til den nye bopælskommune. Jeg tænker på den situation, som ofte forekommer, at en person skal flytte til en anden kommune for at begynde på en uddannelse. Han eller hun har – af indlysende grunde – brug for en hjælperordning fra allerførste dag. Det er derfor vigtigt, at ansøgningen er behandlet, før flytning sker. Skal en ansøgning i denne situation indgives til den nye bopælskommune, der jo har udmålingsretten, eller skal den indgives til fraflytningskommunen, der jo intet har at gøre med udmålingen i den nye situation?

Svar (29/5 87):

Socialministeren (Mimi Stilling Jakobsen):

En kommune er forpligtet til at behandle enhver ansøgning om hjælp efter bistandslovens § 48, stk. 3. Det forhold, at ansøgeren er tilflytter, gør ikke nogen forskel.

Hvis den pågældende ansøger allerede har fået bevilget hjælpen efter § 48, stk. 3, i den tidligere opholdskommune, går forpligtelsen til at yde bistand videre til den nye opholdskommune i henhold til § 10, hvis der ikke er sket nogen ændringer i behovet, som er betinget af flytningen.

Ansøgningen bør indgives til den nye bopælskommune i så god tid, at der er mulighed for at behandle sagen færdig med henblik på at yde hjælpen straks, når flytningen er sket.